

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **L. M.**
zastoupen Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem
společníkem Advokátní kanceláře KODAP legal s.r.o.
sídlem 1. máje 97/25, 460 07 Liberec

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne
27. března 2025, č. j. KULK 19033/2025 OŽPZ 368/2025/OOO/2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. března 2025, č. j. KULK 19033/2025 OŽPZ 368/2025/OOO/2, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 26 404,10 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Turnov ze dne 5. 12. 2024, č. j. OZP/22/3016/STS.

2. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 117 odst. 1 písm. f) zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), a to tím, že v době minimálně od října roku 2022 nepředal stavební a demoliční odpad do zařízení určeného k nakládání s odpady v souladu s hierarchií odpadového hospodářství, ale umístil výše zmiňovaný odpad z prováděné rekonstrukce domu v ul. K. č.p. XA do vodního toku řeky Malá Jizera (odpadní kanál od MVE) na hranici pozemků p. č. XB a p. č. XC v k. ú. xx.
3. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč a povinnost nahradit poškozené společnosti MVE Turnov s.r.o. škodu jí způsobenou spáchaným přestupkem ve výši 86 700 Kč.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

4. Žalobce namítal, že obě rozhodnutí (napadené i prvoinstanční) byla vydána v rozporu s právními předpisy, přičemž žalovaný postupoval nezákonným způsobem, pokud prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami, které byly předmětem podaného odvolání.
5. Nezákonnost postupu žalovaného pak žalobce spatřuje v požadavku žalovaného, aby předložil smlouvu (uzavřenou před vznikem odpadu) o předání stavebního a demoličního odpadu z rekonstrukce domu do zařízení určeného k nakládání s daným druhem a kategorií odpadu. Dle názoru žalobce taková povinnost mít předem uzavřenou smlouvu ze zákona nevyplývá. K tomu odkázal na § 15 odst. 2 písm. c) zákona o odpadech a na vyhlášku města Turnov, podle níž je možné na sběrný dvůr za podmínek v této vyhlášce stanovených odložit stavební a demoliční odpad vznikající na území města při činnosti nepodnikajících fyzických osob. Žalobce v rámci přestupkového řízení doložil doklady o odvozu 5,21 t stavebního odpadu, celkové množství doložených odpadů předaných do sběrného dvora za dobu provádění rekonstrukce, tedy od roku 2018, činí 16, 9 t. Žalobce je proto názoru, že neměl ze zákona povinnost mít uzavřenou smlouvu k předání odpadu s odpovědnou osobou. Odpad odvezl on sám, tento postup považuje za zákonný.
6. Dále namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Své rozhodnutí založily na fotografiích, ze kterých však není zřejmé nic jiného, než co uvedl sám žalobce, tedy že stavební a demoliční odpad nechával na dvorku mezi budovou a korytem řeky; v okamžiku, kdy se nashromáždilo dostatečné množství odpadu k odvozu do sběrného dvora, odvázel odpad na přívěsném vozíku. Na fotografii naopak není zachyceno, že by žalobce vhadzoval odpad do vodního toku. Žalobce zpochybnil i fotografie předložené svědkem, jelikož při srovnání s jinými fotografiemi je viditelně jiná hladina vodního toku, přestože svědek tvrdí, že byly pořízeny ve stejný den. Žalobce k tomu uvedl, že ve správním řízení vypověděl, že stavební činnost ukončil 27. 10. 2022, ale svědek tvrdí, že 29. 10. 2022 žalobce sypal stavební odpad do řeky. Správní orgány datum ukončení stavebních prací nijak neověřovaly.
7. Žalobce zdůraznil, že doložil doklady o odvozu 5,21 t stavebního odpadu, což odpovídalo množství odpadu vzniklého při rekonstrukci. Tuto skutečnost správní orgány ani přes námitky žalobce nijak nezohlednily. Pouze opakovaly, že žalobce nedoložil smlouvu o předání stavebního odpadu odpovědné osobě.

8. Žalobce dodal, že žalovaný nijak neřešil, jak vypadalo koryto vodního toku před zmíněnou rekonstrukcí, tedy nezkoumal, zda znečištění ve vodním toku neexistovalo již dříve.
9. Ke svědecké výpovědi svědka K. sdělil, že tohoto svědka navrhla poškozená společnost MVE Turnov s.r.o., proto je otázkou, zda je svědeckou výpověď možné hodnotit jako důvěryhodnou. Data údajného spáchání přestupku žalobcem, která tvrdil svědek K., se neshodují s daty, která uvedl svědek L..
10. Závěrem k otázce viny připomněl, že v případě správního trestání musí být vina prokázána bez rozumných pochybností. Takto ovšem dle jeho názoru správní orgány nepostupovaly.
11. Žalobce dále vznesl námitky ohledně nároku na náhradu škody, konkrétně pak uvedl, že ve správním spise nejsou obsaženy zcela základní podklady pro jeho přiznání poškozenému. Správní orgán I. stupně přiznal náhradu škody na základě vystavené faktury, příjmového dokladu a fotografií bagru. Žalovaný nezkoumal, zda poškozený nevyčistil koryto od nánosů bahna a nečistot, přestože žalobce upozorňoval, že tyto práce byly použity nejen k odstranění tvrzené suti a odpadu, ale i k něčemu, co s přestupkem vůbec nesouviselo. Navíc bagr bagroval koryto i jinde, na druhé straně toku, proto žalobce označil jednání správních orgánů jako nepochopitelné, když bez ověření věci přiznaly poškozenému nárok na náhradu škody.
12. K osobě poškozené společnosti žalobce namítal, že tato není vlastníkem koryta vodního toku ani neprokázala uživatelské právo k pozemku (vodnímu toku), žalobci tak není zřejmé, z čeho měl poškozené společnosti vzniknout nárok na náhradu škody. Dle žalobce navíc škoda nebyla řádně vyčíslena a nebyl zjištěn stav věci, o kterém není pochyb.
13. Závěrem navrhl, aby soud napadené i prvoinstanční rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

14. Ve vyjádření k žalobě žalovaný zcela odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a sdělil, že nedisponuje dalšími podklady relevantními k posouzení věci a že se k věci nevyjadřuje.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Učinil tak bez nařízení jednání, protože žalobce ani žalovaný nevyjádřili nesouhlas s takovým projednáním věci dle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.
16. Zdejší soud nejprve žalobu usnesením č.j. 30 A 45/2025-36 ze dne 11. 8. 2025 odmítl pro opožděnost. Vyšel totiž z předpokladu pravdivosti doložky právní moci vyznačené na napadeném rozhodnutí, dle níž mělo toto rozhodnutí nabýt právní moci dne 3. 4. 2025. Z uvedeného tedy vyvodil, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 3. 4. 2025, přičemž žaloba byla soudu doručena až dne 9. 6. 202.

17. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost, přičemž tvrdil, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno až 10. 4. 2025. Nejvyšší správní soud výše uvedené usnesení zdejšího soudu zrušil rozsudkem č.j. 4 As 187/2025-24 ze dne 21. 1. 2026 a zavázal krajský soud, aby se otázkou data doručení napadeného rozhodnutí žalovanému znovu zabýval.
18. Krajský soud proto po vrácení věc k dalšímu řízení zjišťoval, kdy přesně bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno. Dne 10. 4. 2026 žalovaný poskytl soudu odkaz na webové stránky České pošty ke sledování zásilky; z informací tam získaných považuje soud za prokázané, že napadené rozhodnutí bylo žalobci skutečně doručeno dne 10. 4. 2025, byla tak potvrzena pravdivost jeho tvrzení. Žaloba tedy byla podána včas a krajský soud mohl přistoupit k meritornímu posouzení věci.

Ze správního spisu zjistil následující:

19. Dne 8. 11. 2022 vydala Policie ČR, KŘP Libereckého kraje, územní odbor Semily, Obvodní oddělení Turnov, oznámení o přestupku; podezřelým ze spáchání přestupku byl žalobce, který se měl dopustit přestupku na úseku životního prostředí podle § 13/1 písm. a) zákona o odpadech, a to tím, že v dlouhodobém horizontu do dne 1. 11. 2022 naházel do koryta řeky Malá Jizera stavební suť z prováděné rekonstrukce domu. K tomu byl uveden svědek K. L., který počínání žalobce viděl. Žalobce byl následně předvolán k podání vysvětlení na den 13. 12. 2022, kdy do protokolu uvedl, že prováděnou rekonstrukci zajišťovala firma pana M., stavební a demoliční materiál na sběrný dvůr odvážel jak pan M., tak sám žalobce. K tomu předložil doklady. Sám žalobce vykonával jen lehké stavební práce. K osobě výše uvedeného svědka podotkl, že s ním má dlouhodobé spory týkající se ovocných stromů. Dále je ve správním spise protokol o výpovědi svědka K. L. sepsaný dne 15. 12. 2022, svědek vypověděl, že viděl žalobce, jak opakovaně sype stavební odpad do náhonu. Správní orgán I. stupně dne 11. 1. 2023 vydal usnesení, jímž věc odložil. Na toto usnesení reagoval jednatel společnosti MVE Turnov s.r.o. žádostí o zrušení usnesení. K této písemnosti přiložil fakturu vystavenou dne 14. 3. 2023 společností Služby Florián s.r.o. za čištění koryta od stavební sutě na částku 86 700 Kč. Správní orgán I. stupně provedl dne 5. 6. 2023 výslech svědka P. K., který vypověděl, že viděl seniora (popis upřesnil, ale nejmenoval), jak naváží stavební odpad k náhonu a následně ho hází do vody. Dne 8. 6. 2023 správní orgán I. stupně zahájil řízení o přestupku a předvolal svědky k podání svědecké výpovědi na den 28. 6. 2023. Žalobce vypověděl, že primárně stavební práce provádí firma pana M., na podzim 2022 on sám uklízel stavební odpad a odvážel ho. Popřel, že by stavební odpad házel do vody. Svědkyně E. M. – manželka žalobce, popřela, že by někdo z rodiny házel stavební odpad do náhonu. Stejně jako žalobce odkázala na doklady za odvezený stavební odpad a dodala, že stavební práce prováděla především firma pana M.. Další svědek pan K. L. naopak vypověděl, jak viděl žalobce házet stavební suť do náhonu. Svědek P. M. – syn žalobce, vypověděl, že rekonstrukci prováděla primárně firma M., on sám se nijak nepodílel a neví, jakým dílem se podílel žalobce. Svědek P. K. vypověděl, že viděl seniora, jak vhazuje odpad do náhonu.
20. Na základě výše uvedených podkladů správní orgán I. stupně vydal dne 10. 10. 2023 rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným z přestupku dle § 117 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný rozhodnutí dne 3. 1. 2024 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně. Ten opětovně vyslechl žalobce i svědky a vyrozuměl poškozenou společnost MVE Turnov s.r.o. o možnosti uplatnit nárok na náhradu škody. Ta reagovala tak, že zaslala fakturu a příjmový pokladní doklad s dopisem, z něhož vyplynulo, že ve správním řízení si nárokuje náhradu škody za vyčištění koryta řeky ve výši 86 700 Kč, další finanční újmu pak chtěla vymáhat v občanskoprávním řízení (odstávka vodní elektrárny). Správní orgán I. stupně usnesením vyzval žalobce, aby předložil písemnou smlouvu, uzavřenou před vznikem odpadu, o předání stavebního a demoličního odpadu z rekonstrukce domu do zařízení určeného k nakládání s daným druhem a kategorií odpadu. Žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně jednak doklady za odvoz odpadu, ale i faktury za stavební práce provedené panem M. a panem V.. Z těchto faktur je patrné, že se jednalo i o demoliční práce.

Za správnost vyhotovení: R. V.

21. Správní orgán I. stupně dne 17. 4. 2024 provedl ústní jednání jak se žalobcem, tak i se svědky. Ve správním spise jsou dále založeny fotografie stavebního odpadu u domu, na schodech k vodnímu toku a přímo ve vodě a bagru čistícího koryto řeky. Správní orgán I. stupně provedl dne 30. 5. 2024 dokazování ohledáním na místě a zdokumentoval situaci fotografiemi. Následně uložil usnesením poškozené společnosti povinnost předložit další listiny a fotografie, které společnost následně dodala.
22. Správní orgán I. stupně se poté usnesením obrátil na pana M. M., kterému uložil povinnost, aby doložil doklady o předání stavebního a demoličního odpadu z rekonstrukce domu do zařízení určeného k nakládání s daným druhem a kategorií odpadu. Odpověděl mu pan Jan Mojsl, že rekonstrukci domu prováděl on, ne pan M. M.. Dále sdělil, že likvidace odpadu nebyla součástí dodávky a nemá k likvidaci odpadu z rekonstrukce předmětného domu žádné doklady.
23. Dne 5. 12. 2024 vydal správní orgán I. stupně prvoinstanční rozhodnutí, jak je uvedeno výše v bodě I. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, o odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
24. Soud při svém hodnocení vycházel z následující právní úpravy:
25. Dle § 117 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že nepředá odpad v souladu s hierarchií odpadového hospodářství způsobem stanoveným v § 13 odst. 1 písm. e).
26. Ustanovení § 13 odst. 1 písm. e) téhož zákona pak ukládá povinnost, dle které je každý povinen odpad, který sám nezpracuje v souladu s tímto zákonem, předat, s výjimkou předání odpadu v rámci školního sběru nebo předání nezbytného množství vzorků odpadu k rozborům, zkouškám nebo analýzám pro účely vědy, výzkumu a vývoje, zjištění přijatelnosti odpadu do zařízení určeného pro nakládání s odpady, zařazení odpadu do kategorie, hodnocení nebezpečných vlastností odpadů a dalším rozborům a zkouškám nezbytným pro zajištění nakládání s odpady v souladu s právními předpisy, v souladu s hierarchií odpadového hospodářství
1. přímo nebo prostřednictvím dopravce odpadu pouze do zařízení určeného pro nakládání s daným druhem a kategorií odpadu nebo za podmínek podle § 16 odst. 3 do dopravního prostředku provozovatele takového zařízení,
 2. obchodníkovi s odpady s povolením pro daný druh a kategorii odpadu, popřípadě dopravci odpadu určenému tímto obchodníkem, nebo
 3. na místo určené obcí podle § 59 odst. 2 a 5.
- komunálního odpadu, který běžně produkuje, a stavebního a demoličního odpadu, které sám nezpracuje, mít jejich předání podle § 13 odst. 1 písm. e) v odpovídajícím množství zajištěno písemnou smlouvou před jejich vznikem; v případě stavebních a demoličních odpadů se tato povinnost vztahuje i na nepodnikající fyzické osoby, s výjimkou případu, kdy množství produkováných stavebních a demoličních odpadů odpovídá množství stavebních a demoličních odpadů, které může fyzická nepodnikající osoba předat podle § 59 obci.
27. V § 59 odst. 5 písm. a) téhož zákona je pak uvedeno, že pokud obec nastaví obecní systém obecně závaznou vyhláškou, může touto vyhláškou zároveň určit i místa, ve kterých bude

v rámci obecního systému přebírat stavební a demoliční odpad vznikající na území obce při činnosti nepodnikajících fyzických osob.

28. Město Turnov upravilo obecní systém odpadového hospodářství obecně závaznou vyhláškou č. 5/2021. V čl. 3 pak konkrétně uvádí možnost odložit stavební a demoliční odpad vznikající na území města při činnosti nepodnikajících fyzických osob.
29. Dle § 5 odst. 1 zákona o odpadech se původcem odpadu se rozumí
- a) každý, při jehož činnosti vzniká odpad,
 - b) právnická nebo podnikající fyzická osoba, která provádí úpravu odpadů nebo jiné činnosti, jejichž výsledkem je změna povahy nebo složení odpadu, nebo
 - c) obec od okamžiku, kdy osoba odloží odpad podle § 59 a 60 na místo obcí k tomuto účelu určenému.
30. Dle odst. 2 v případě, že odpad vzniká při činnosti více osob nebo při činnosti prováděné na základě smlouvy pro vlastníka věci, ze které se stane odpad, je původcem odpadu osoba, která fyzicky provádí činnost, při které odpad vzniká. Původcem odpadu je jiná osoba podle věty první, pokud tak vyplývá z písemné smlouvy uzavřené mezi těmito osobami. Původce odpadu podle věty první nebo druhé se stává vlastníkem vzniklého odpadu nejpozději v okamžiku jeho vzniku.
31. Dle odst. 3 v případě komunálních odpadů a odpadů z obalů, s výjimkou odpadů z domácností, je původcem těchto odpadů vlastník nemovité věci, kde vznikají, pokud tak vyplývá z písemné smlouvy s osobou, která by byla původcem odpadu podle odstavce 1, a nejpozději v okamžiku vzniku odpadu se stává vlastníkem odpadu.
32. K vypořádání odvolacích námitek sděluje soud, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil ke všem odvolacím námitkám žalobce (především od str. 4), kdy nutno přisvědčit jeho názoru, že jednotlivé odvolací námitky se prolínají.
33. Žalobce v žalobě dále namítal, že žalovaný po něm nezákonně požadoval, aby předložil smlouvu uzavřenou před vznikem odpadu, o předání stavebního a demoličního odpadu z rekonstrukce domu, do zařízení určeného k nakládání s daným druhem a kategorií odpadu. K tomu soud sděluje, že ze správního spisu není především zcela jasné, kdo byl v daném případě původcem stavebního a demoličního odpadu. V důvodové zprávě k zákonu o odpadech je uvedeno, že „je nutné zdůraznit, že v případě, že stavbu provádí pro fyzickou osobu někdo jiný, je původcem odpadu ten, kdo provádí stavbu, pokud se smluvně s vlastníkem nemovitosti nedomluví jinak, a má výše uvedenou povinnost.“ Uvedené vyplývá z § 5 odst. 2 zákona o odpadech, dle kterého v případě, že odpad vzniká při činnosti více osob nebo při činnosti prováděné na základě smlouvy pro vlastníka věci, ze které se stane odpad, je původcem odpadu osoba, která fyzicky provádí činnost, při které odpad vzniká. Původcem odpadu je jiná osoba podle věty první, pokud tak vyplývá z písemné smlouvy uzavřené mezi těmito osobami. Původce odpadu podle věty první nebo druhé se stává vlastníkem vzniklého odpadu nejpozději v okamžiku jeho vzniku.
34. V posuzovaném případě prováděla rekonstrukci stavby podnikající fyzická osoba (pan M.). Dle písemného sdělení této osoby likvidace odpadu nebyla součástí dodávky a nemá k likvidaci odpadu z rekonstrukce předmětného domu žádné doklady. Otázkou však je, co přesně bylo mezi žalobcem a panem M. smluvně ujednáno, jelikož primárně za vzniklý stavební odpad zodpovídá původce odpadu. A tím by mohl být s ohledem na ustanovení Za správnost vyhotovení: R. V.

prvé věty § 5 odst. 2 zákona o odpadech teoreticky pan M. Ostatně žalobce vypověděl, že právě pan M. nějaký stavební odpad odvážel. Že by se žalobce stal původcem odpadu dle věty druhé citovaného ustanovení, nelze dovodit, protože ve správním spise se písemná smlouva v tomto směru mezi žalobcem a panem M. nenachází.

35. Krajský soud dodává, že písemnou smlouvou je v tomto případě myšleno vše, co je považováno za písemnou smlouvu podle soukromého práva, tedy i smlouva v písemné elektronické formě. Smlouvou je rovněž například potvrzená objednávka, pokud je jak objednávka, tak její potvrzení v písemné formě.
 36. V posuzované věci tak nebylo spolehlivě zjištěno, jak se smluvní strany (žalobce a pan M.) skutečně domluvily. Žalovaný v tomto případě vycházel pouze z písemného vyjádření pana M.. Ten však zároveň uvedl, že při dokončení zakázky na žádost žalobce stavební a demoliční odpad na sběrný dvůr odvezl a doklady následně předal žalobci. Z uvedeného by tedy bylo lze dovodit, že po dokončení rekonstrukce byl stavební odpad odvezen panem M.. Z jeho písemného vyjádření ale není patrné, zda na místě rekonstrukce ještě nějaký odpad zbyl či zda bylo odvezeno vše. Proto je soud názoru, že bude za účelem spolehlivého zjištění, kdy byl původcem předmětného odpadu, potřebné provést svědecký výslech pana M., případně doplnit účastnický výslech žalobce.
 37. Ve správním spise je založena rovněž faktura za zednické práce od pana V.. Není však zřejmé, zda při jeho práci vznikl stavební odpad a jak se případně strany domluvily na jeho odvozu. I tuto skutečnost by bylo na místě prověřit
 38. Krajský soud dále dodává, že pokud by si smluvní strany ujednaly, že pan M. jakožto zhotovitel stavby, resp. rekonstrukce, nebude zajišťovat odvoz stavebního odpadu, nevidí soud nic nezákonného na skutečnosti, že žalobce neměl uzavřenou písemnou smlouvu o předání stavebního a demoličního odpadu z rekonstrukce domu do zařízení určeného k nakládání s daným druhem a kategorií odpadu před vznikem tohoto odpadu.
 39. Definice v § 5 zákona o odpadech mezi původce odpadu sice zahrnuje i nepodnikající fyzické osoby, avšak po nepodnikajících fyzických osobách není možné a z hlediska zájmů chráněných zákonem o odpadech ani nezbytné požadovat plnění veškerých povinností původce odpadu. Zákon o odpadech tak ukládá fyzické nepodnikající osobě pouze některé povinnosti původce odpadu, a to ty, u kterých je to výslovně uvedeno. V celém zákoně o odpadech je takové výslovné vymezení pouze na dvou místech, a to v § 15 odst. 2 písm. b) a c). V případě fyzické (nepodnikající) osoby zákon umožňuje, aby tato osoba předala stavební odpad podle § 59 obci. Město Turnov tuto možnost má upravenou obecně závaznou vyhláškou, proto je způsob, o kterém tvrdí žalobce, že jej využil, přípustný a reálný.
 40. Zároveň však soud neshledal, že by právě absenci předem ujednané písemné smlouvy kladl žalovaný žalobci k tíži, natož aby ho uznal vinným z přestupku dle § 117 odst. 1 písm. k), tedy že v rozporu s § 15 odst. 2 písm. b) neprokázal, že předal odpady, které produkoval, stanoveným způsobem. Tuto námitku žalobce tedy považuje soud za nedůvodnou, jelikož žalobce byl uznán vinným za zcela jiný přestupek, a to dle § 117 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech.
 41. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci ohledně toho, kdo byl původcem předmětného stavebního odpadu a plynuly mu z toho odpovídající povinnosti ze zákona o odpadech. V důsledku toho není možné spolehlivě a
- Za správnost vyhotovení: R. V.

bez pochyb uzavřít, že žalobce jemu vytýkaný přestupek skutečně spáchal. Již jen pro tento důvod krajskému soudu nezbylo, než rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž se tento nedostatek pokusí shora uvedenými důkazními prostředky (ale samozřejmě i případně důkazními prostředky jinými, které v souvislosti s tím shledá relevantními) odstranit.

42. K námitce, že společnost MVE Turnov s. r. o. není vlastníkem koryta vodního toku ani neprokázala užívací právo k pozemku, soud uvádí, že majitelem pozemku p. č. XC v k. ú. xx, na němž měl být přestupek spáchán, jsou fyzické osoby (jednou z nich je jednatel jmenované společnosti), přičemž společnost MVE Turnov s. r. o. by dle informací ve správním spise (snad) měla být nájemcem pozemku. Tato skutečnost však spolehlivě ověřena nebyla. Z toho důvodu musí správní orgány nejprve posoudit, komu postavení poškozeného v projednávané věci vlastně náleží. V souvislosti s tím poukazuje soud např. na předcházející zrušující rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2024, v němž na str. 4 považoval za potencionální poškozené právě vlastníky citovaného pozemku.
43. Společnost MVE Turnov s. r. o. doložila fakturu za vyčištění koryta vodního toku. Faktura byla vystavena vykonavatelem prací – společností Služby Florián s.r.o. Soud v souvislosti s tím považuje za zásadní otázku, jaký byl rozsah těchto prací. Tedy zda společnost, která je prováděla, nevyčistila koryto také od něčeho, co s přestupkem vůbec nesouviselo (různé nánosy bahna a nečistot). Z fotodokumentace je zjevné, že bagr koryto vodního toku čistil, ve správním spise je založena i faktura, vystavená za „čištění koryta Malé Jizery p. č. XC od stavební sutě, a to pouze od pozemku p. č. XB ulice xx, včetně odvozu a uskladnění sutě“. Tyto důkazy samy o sobě však spolehlivou odpověď na danou otázku nepřinášejí. Krajský soud by proto považoval za vhodné v otázce stanovení výše náhrady škody provést svědecký výslech pracovníka firmy, který koryto řeky bagroval, aby vypověděl, co přesně a kde bylo bagrováno.
44. Úkolem správního soudu není zjištění konkrétní výše škody. Toliko konstatuje, že dle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí o náhradě škody, protože nebyla spolehlivě zjištěna ve smyslu § 89 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. V dalším řízení bude na správních orgánech, aby se zaměřily důsledněji na spolehlivé zjištění výše škody s ohledem na shora uvedené závěry krajského soudu.
45. Pokud by nicméně měly za to, že by postup ohledně určení osoby poškozeného nebo zjištění výše náhrady škody měly způsobit značné průtahy v řízení, mohou poškozeného odkázat s jeho nárokem na soud.
46. Uvedené nedostatky představují další důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
47. Krajský soud nevyužil možnosti zrušit současně i prvoinstanční správní rozhodnutí, jak navrhoval žalobce, protože chce dát žalovanému na zvážení, zda shora vytknuté vady bude možné a účelné odstranit v rámci odvolacího řízení, či zda by považoval za vhodnější postupovat dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy vrátit věc k dalšímu řízení správnímu orgánu I. stupně.
48. Krajský soud tak už pouze dodává, že právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

49. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce, má proto právo na náhradu nákladů řízení.
50. Soud rozhodl nejenom o nákladech řízení před krajským soudem, ale zároveň rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti žalobce (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).
51. Pokud jde o procesně úspěšného žalobce, v jeho případě jsou náklady řízení představovány předně zaplacenými soudními poplatky ve výši 3 000 Kč (žaloba) a 5 000 Kč (kasační stížnost), tedy celkem 8 000 Kč.
52. Dále odměnou advokáta za zastupování v řízení o žalobě ve výši 3×4620 Kč za tři úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby a sepsání kasační stížnosti) dle § 7 bodu 5., § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a paušální náhradou hotových výdajů 3×450 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Tedy celkem odměna za právní služby a hotové výdaje činí 15 210 Kč.
53. Zástupce žalobce je registrován jako plátce DPH, odměnu za právní služby a hotové výdaje je tedy nutno povýšit o DPH ve výši 3 194,10 Kč.
54. Celkem tedy činí důvodně vynaložené náklady řízení před krajským soudem a před Nejvyšším správním soudem na straně žalobce 26 404,10 Kč.
55. Na základě shora uvedeného krajský soud závazal výrokem II. žalovaného povinností žalobci shora prokázané a specifikované náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 4. května 2026

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: R. V.